

Underbilag til Bilag I.

Retsplejeudvalget.

Adr. Højesteret, Christiansborg.

København, den 13. November 1931.

Til Justitsministeriet.

I Skrivelse af 21. f. M. (Journal Nr. F. 48, Brev Nr. 15966) har Justitsministeriet begæret Retsplejeudvalgets Betænkning over et med Skrivelsen fremsendt Udkast til Forslag til Lov om Tilføjelse af et nyt 2det Stykke til Retsplejelovens § 578.

Ved Sagens Behandling har Retsplejeudvalget delt sig i et Flertal paa 9 Medlemmer og et Mindretal paa 7 Medlemmer (1 Medlem var fraværende fra det paagældende Møde).

Flertallet billiger ganske Forslagets Princip, men finder, at det bør udformes paa en anden og noget skarpere Maade end sket i Forslaget. Naar dette nemlig betinger Rettens Adgang til at nedsætte Fordringen af, at Ejendommens Værdi ved Overtagelsen „skønnes væsentlig at have oversteget“ Auktionsbudet, kan det formentlig med Føje imod denne Formulering indvendes, at den i noget for vidt Omfang overlader til Domstolenes Skøn at træffe Bestemmelse om en eventuel Nedsættelse af Fordringen og om Nedsættelsens Omfang. Flertallet maa tilraade, at det kræves *godtgjort*, at der er et *Misforhold* mellem Auktionsbudet og Ejendommens Værdi, og at det fremhæves, at navnlig et paafølgende Salg af Ejendommen kan tjene til Bevis for Tilstedeværelsen af et saadant Misforhold.

Man anbefaler i Henhold til det anførte, at Sætningen „dersom Ejendommens Auktionsbudet“ ændres til: „dersom det navnlig ved et paafølgende Salg af Ejendommen godtgøres, at Auktionsbudet staar i Misforhold til Ejendommens Værdi ved Overtagelsen“.

Det skal i øvrigt bemærkes, at der under Forhandlingen blev rejst Spørgsmaal, om der ikke bør sættes en præklusiv Frist for Adgangen til at nedsætte Fordringen. Denne Tanke vandt dog ikke Tilslutning, idet der derimod navnlig blev indvendt, *dels* at enhver saadan Fristbestemmelse let vilde kunne virke vilkaarlig, *dels* at den formentlig vil være overflødig, fordi det ifølge Sagens Natur maa antages, at det, naar der er forløbet nogen Tid efter Auktionen, vil være særdeles vanskeligt at fremskaffe fornødent Bevis for et Misforhold mellem Auktionsbudet og Ejendommens Værdi.

Mindretallet maa fraraade Forslaget som upaakrævet og overvejende betænkeligt. Man er med Flertallet enig i, at Kreditors Forfølgning dels mod Pantet, dels mod Skyldneren eller andre (Kautionister) ikke bør føre til, at han faar Dækning for mere end sit virkelige Tilgodehavende. Til Forebyggelse heraf skønnes imidlertid en ny Lovbestemmelse ikke at være paakrævet. Grundsætningen: kun Dækning for det virkelige Tilgodehavende, er formentlig i sig selv uomtvistelig, og man kan efter Mindretallets Mening roligt overlade det til Retsudviklingen at tage Stilling til Sætningens Gennemførelse i mødende Tilfælde.

Afgørende for Mindretallets Standpunkt er dog navnlig den Betragtning, at en Gennemførelse af Forslaget — selv med de af Flertallet foreslaaede Begrænsninger — vil svække Kreditors Stilling overfor Kautionisterne. I alt Fald